

ישראל מייצרת נשק של השמדה המונית

עניינה שלה. אולם אין ממשלת ישראל יכולה להעמיד פנים נרגזות ונעלבות, כאשר הממשלות של מדינות אחרות פועלות על פי תפיסותיהן שלהן לגבי שמירת החוק והמשפט, ואינן מוכנות לתת לסוכנים הישראליים יד חופשית לחרוש מזימות על אדמתן, אך יורק מפני שהם סוכנים ישראליים.

... איננו יודעים מה המריץ את יוקליק לעבור מן הצד המיצרי אל הצד הישראלי. אנהו יודעים רק כי הוא פועל למען ממשלת ישראל, וכי החימוש הישראלי שואף לנשק של השמדה המונית, בדיוק כמו החימוש המיצרי.

... אם טוענים בתל-אביב כי משוויץ הגיעו למיצרים חומרי-חימוש, הרי אחת מן השתיים: או שזה שקר, או שזוהי הרי דאה גלויה בניהול ריגול כלכלי על אדמת שוויץ.

פרשת יוקליק-בן-גל מוכיחה עד כמה בלתי-טיבעי יחסינו לישראל, ויחסה של ישראל לעולם כולו. יש לנו מעצורים פנימיים בהפעלת החוק כלפי המדינה היהודית, מפני שנעשה בעבר אי-צדק כה גורא גם לעם היהודי. ... אולם פעולת השלטונות

חשוב מפל: הנשיא קנדי קבע עמדה פסי-קנית לגבי הבעייה, במסיבת-העיתונים שלו. אחרי שקבע כי לדעת אמריקה קיים כרגע מאזן-נשק שקול במרחב, הוסיף כי ארצות-הברית רואה בדאגה את האפשרות של חרי-רת נשק גרעיני למרחב — אם בדרך של אספקה מהחוק, אם בדרך של ייצור מקומי. הפרט הקובע: קנדי לא דיבר על מצרים דחקה, אלא על המורח התיכון כולו — מר-שג הכולל גם את ישראל. כך שהפעולה האמריקאית הצפויה עלולה להיות מכחנת נגד שני הצדדים כאחד.

מאתר שהמדיניות המוצהרת של ממשלת ישראל שוללת את פירוז המרחב מנשק אטומי (אלא מסכימה רק לפירוז המרחב מכל סוגי נשק שהם, כולל נשק שיגרתי) עלולה

צוערי משרד-הכטחון שאלה של טעם

נגד המיבצעים הבלתי-חוקיים של סוכנים ישראליים אינה שאלה של טאקט וטעם, אלא שאלה של חוק. שאלה של טעם קיימת רק לגבי ממשלת ישראל עצמה כאשר היא מנצלת את העבר הטראגי כדי לתבוע לעצ-מה זכויות-יתר להשגת מטרות צבאיות, בצורה הפוגעת בתחושת-החוק של עמים אחרים.

בישראל צריכים להבין כי לפי תפיסתנו, אי-אפשר לעקם את החוק בהתאם לאהבות ולשינאות, או מטעמים של נוחות פוליטית.

הצעדה

זיכרון קצר

אחת הקבוצות שבלטה ביותר בצעדת אר-בעת הימים השנה, היתה קבוצת הצועדים של משרד-הבטחון. הבחורים החסונים והג-ברתניים צעדו כל הזמן באורח מלוכה, במרץ ובשירה, וכו בצדק במקום השני בין קבוצות הצועדים האחרים.

אולם כל מי שחזה בצעדתה של קבוצת משרד-הבטחון לא יכול היה להשתחרר מה-רושם הבלתי נעים שעוררה התלבושת הא-חידה של קבוצה זו. הם היו לבושים במכ-נסיים שחורים, חולצות צהובות בגופן חחר-דל, כובעים שחורים שבהם היו תקועות נוצות צהובות.

רק לפני דור אחד, היו אלה צעיי המדים של פלוגות הסיס של המפלגה הנאצית. בצרוף הסמל המוזר שהתנוסס על נס שנישא בראש הקבוצה, היה בהופעה זו משום חוסר טעם מורז.

עיתונות

קו אלכסוני

מנהל אל-על אפרים בן-אראצי הוא איש רחב-לב, היוזע להודות לידידיו על כל עזרה הניתנת לחברתו. לכן לא הסתפק בהצהרה התגייגית בזכות כוחה של העיתונות, באלפי הלירות למודעות-ענק ובכרטיסי הטיסה-חינם (המשך בעמוד 14)

על התסיסה שהתעורר

שתי דראמות נרקמו השבוע, בעת ובעונה אחת. שתיהן נבעו מאותו עסקי-בש הקרוי פרשת בן-גל. שתיהן התפתחו במהירות מדהימה, ושתיהן איימו על המשך השלטון והמדיניות של דויד בן-גוריון. הן התנהלו במקביל — אולם כל אחת מהן התנהלה על מישור נפרד.

במישור הראשון נאבק דויד בן-גוריון להשליט את הקו שלו כיחס לגרמניה.

תוך כדי כך אף סילק אחד ממשרתיו החשובים והנאמנים ביותר: „האיש הקטן“, הממונה על שירותי הבטחון.

במישור השני נאבקו כמה מהחבריו החשובים ביותר בצמרת מפא"י, כדי ליצור תנאים פוליטיים אשר יאליצו את דויד בן-גוריון להתפטר מראשות הממשלה, ולחזור לשרד-הבוקר.

„אני מאמין“

במישך הימים הקדחתניים האחרונים הירצה דויד בן-גוריון על השקפות-היסוד שלו בפני כמה מסגרות סגורות. בכל אחת מפגישות אלה חזר ראש-הממשלה על אותם נימוקים, פחות או יותר, עד כי אפשר לצרף את הרצאתיו השונות ולמצות מהן את ה„אני מאמין“ שלו בעניין היחסים עם גרמניה.

ואלה עיקרי מחשבתו, כפי שהתבטאו בפגישות הסגורות: „האיוב המסוכן ביותר — והחשוב ביותר — של מדינת ישראל הוא גמאל עבד אל-נאצר.

הקשר

נגד ב"ג

הוא גם המוכשר ביותר. הוא רואה לעצמו שליחות לא-ימית ולא-היתית בהשמדת מדינת ישראל, והדבר נעשה אצלו עמוק ומריר יותר, משנה לשנה. „הדבר היחיד המונע התקפה מצד עבד אל-נאצר, הוא החשש מפני כישלון צבאי. ברגע שיהיה בוח בנצחוני — לא יחכה אפילו יום אחד. עד אז לא יעשה דבר שיפר את איזון השקט באזור. כל עוד לא יהיה בטוח בתוצאות המערכה הגדולה, לא יסתבך במערכה קטנה.

„באשר לגרמניה, נשקפת סכנה רבה מטיפוח משטמה לגרמנים. דבר זה עלול לנתק אחד הקשרים הבינלאומיים החשובים ביותר שלנו — ואולי להוציאנו כליל מתוך הזירה הבינלאומית. וישראל, בלי מעמד בינלאומי, אין לה ערך.

„אל יספרו לי מה עשו הגרמנים לעם היהודי. אני יודע וכואב לא פחות מכל אדם אחר. אבל מה זה שייך לגבי מערכה בטחונית-מדינית בעתיד?

„**כל נשלה את עצמנו שהמערכה הבאה תהיה קלה.**

„יתכן שנאצים עלולים לעזור לנאצר בפיתוח טילים — אבל מה זה שייך לגרמניה? אין גם שום ידיעה ברורה, כי אמנם נאצים עוסקים בזה במצרים.

„נקודות אלה אני מוכן להעמיד למיבחן גם בפני העם, ולהסביר לו את הסכנות העומדות בפני המדינה. שום אדם לא ישנה עמדתו בעניין זה.“

חלקה של הקואליציה בתוכנית

הזו המישור הראשון של הדראמה. במישור זה גם נערכו תימוני ארבע מפלגות האופוזיציה, אשר לא הסתפקו בהודעת ראש-הממשלה בועדת החוק והבטחון. הן לא קיבלו את מדיניות ראש הממשלה כיחס לגרמניה, ערכו מסע הסברה נגד ההתמכרות לממשלת בוח. במיבצע מלכוד ורזיו הגישו ללישכת הכנסת בתל-אביב חתימותיהם של 45 ח"כים, המבקשים ממנו לזמן ישיבה שלא מן המניין של מליאת הכנסת, תוך כדי פגרת הפסח. הישיבה נקבעה ליום ראשון זה.

בנקודה זו היו שני המישורים של הדראמה קרובים ביותר זה לזה. כי גם הקשר לסילוקו של דויד בן-גוריון מן הזירה הפוליטית נשען בחלקו על מה שנועד להתרחש בכנסת, באותה ישיבה יוצאת מן הכלל.

אלא שחלקה זה של הדראמה נגע דווקא לקואליציה הממשלתית, לא לאופוזיציה.

כדי להבינו, יש לחזור כמה ימים אחורה, אל אותה פגישה סגורה, שנערכה בדירתו של לוי אשכול, במלון דן בתל-אביב (העולם הזה 1334).

השתתפו בה, מלבד שר-האוצר, גם גולדה מאיר, פנחס ספיר, שרגא נצר ומרדכי נמיר. בסיומה הוחלט על הגשת אולטימטום לבן-גוריון, בדבר סילוקו של הממונה על שירותי הבטחון ומינוי ממונה אחר במקומו.

במשך יומיים אחרי קיום הפגישה רחחו שמועות על משבר חמור, המאיים על צמרת מפא"י. עד שמסר דויד בן-גוריון הודעה לפירסום, בה נאמר כי הוא חוזר ומביע את תמיכתו בצעדיה של גולדה מאיר בעניין המדענים הגרמניים, וכי אין שום חילוקי-דעות בינו לבין שרים אחרים.

למחרת התכנסה הממשלה לשמוע דו"ח ראשון מפי דויד בן-גוריון, וכעבור שעות אחדות חזר על דבריו בפני ועדת חוק ובטחון של הכנסת.

חברי הממשלה לא הגיבו בו במקום על הודעתו. הם היו זקוקים לכמה שעות של מחשבה וניתוח, בטרם יסיקו מסקנות. הערכתם הסופית: בן-גוריון נסוג רק בפרט אחד — וגם זו